



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 414/2020-68

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED]
zastúpeného JUDr. Rastislavom Trnkcom, advokátom, Námestie SNP 75/26, Zvolen, proti postupu Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/131/2013 a postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 12Co/46/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/131/2013 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 12Co/46/2019 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie v celkovej sume **2 500 eur**, ktoré **sú** mu **povinné** zaplatiť Okresný súd Zvolen a Krajský súd v Banskej Bystrici spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.
3. Sťažovateľovi **priznáva** náhradu trov právneho zastúpenia **1 059,79 eur**, ktoré **sú povinné** Okresný súd Zvolen a Krajský súd v Banskej Bystrici zaplatiť spoločne a nerozdielne právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.
4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **nevychováje**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. januára 2020 a doplnenou 20. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/131/2013 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 12Co/46/2019. Sťažovateľ navrhuje priznať primerané finančné zadostučinenie vo výške 7 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením okresného súdu z 3. septembra 2010 vzatý do väzby. Väzba mu začala plynúť 1. septembra 2010. Okresný súd rozhodnutím z 11. mája 2011 oslobodil sťažovateľa spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že spáchal skutok, ktorý sa mu kládol za vinu, a prepustil sťažovateľa ihneď na slobodu. Sťažovateľ sa tak 253 dní nezákonne nachádzal vo väzbe. Sťažovateľ podal 18. februára 2013 na okresnom súde žalobu o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej sume 17 498,80 eur za nezákonnú väzbu.

3. Okresný súd na pojednávaní konanom 23. mája 2014 rozhodol o odročení pojednávania na neurčito z dôvodu náhleho ochorenia advokátskej koncipientky právneho zástupcu sťažovateľa a kolízii pojednávania v trestných veciach. Pojednávanie sa následne uskutočnilo 10. mája 2016, na ktorom okresný súd uložil žalovanej Slovenskej republike povinnosť zaplatiť sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej sume 7 500 eur s príslušenstvom (ďalej len „prvý rozsudok okresného súdu“). Žalovaná podala proti prvému rozsudku okresného súdu odvolanie. Sťažovateľ sa k odvolaniu žalovanej vyjadril 17. augusta 2016. Okresný súd 7. apríla 2017 predložil vec krajskému súdu na rozhodnutie. Na odvolanie žalovanej krajský súd uznesením z 31. júla 2018 zrušil prvý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že sťažovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia, ktorým odôvodňoval nevyhnutnosť priznať mu nemajetkovú ujmu, a že okresný súd v tomto smere nevykonala riadne dokazovanie a vychádzal len z tvrdení sťažovateľa. Krajský súd tak rozhodnutie okresného súdu vyhodnotil ako svojvoľné, nepodložené žiadnymi relevantnými objektívnymi dôkazmi a v dôsledku toho absolútne nepreskúmateľné.

4. Okresný súd rozsudkom zo 6. novembra 2018 (ďalej len „druhý rozsudok okresného súdu“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej sume 6 385, 57 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovaná podala 13. decembra 2018 odvolanie. Okresný súd 22. februára 2019 predložil vec krajskému súdu na rozhodnutie. Krajský súd na odvolanie žalovanej rozsudkom č. k. 12Co/46/2019-223 z 13. februára 2020 rozsudok okresného súdu vo vyhovujúcej časti zmenil a žalobu zamietol z dôvodu, že okresný súd nepostupoval v intenciách naznačených odvolacím súdom a opätovne rozhodol o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy sťažovateľovi bez toho, aby sťažovateľ ako žalobca predložil ďalšie dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, ktorými odôvodňoval nevyhnutnosť priznať mu nemajetkovú ujmu, a bez toho, aby okresný súd v tomto smere vykonal dokazovanie. Sťažovateľ napadol rozsudok súdu

dovoláním. Vec sa nachádza na Najvyššom súde Slovenskej republiky a je vedená pod sp. zn. 8Cdo/196/2020.

5. Sťažovateľ 28. januára 2020 podal predsedovi krajského súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Podpredseda krajského súdu v odpovedi na sťažnosť uviedol, že podanú sťažnosť na prietahy v konaní považuje za dôvodnú. Podľa podpredsedu krajského súdu subjektívne prietahy na strane sudcu zistené neboli a prietahy v konaní boli odstránene, keď krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom 13. februára 2020.

II.

6. Proti napadnutému postupu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

- a) konanie na okresnom súde a krajskom súde trvalo od roku 2013 skoro viac než 7 rokov,
- b) zbytočné prietahy spôsobil okresný súd tým, že medzi pojednávaniami uplynuli 2 roky, a tiež aj krajský súd, ktorý na základe opakovane podaného odvolania o sťažovateľovej veci rozhodoval takmer 1 rok,
- c) krajský súd tak v sťažovateľovej veci už druhýkrát rozhodoval ako odvolací súd,
- d) postup všeobecných súdov nebol efektívny, pretože medzi jednotlivými procesnými úkonmi opakovane vznikali značné časové medzery,
- e) pre sťažovateľa má uvedená vec enormný význam, keďže v dôsledku nezákonnej väzby bol od rodiny odlúčený 253 dní,
- f) sťažovateľ podal 28. januára 2020 sťažnosť na prietahy predsedovi krajského súdu.

7. Podľa sťažovateľa došlo postupom okresného súdu a krajského súdu k porušeniu jeho základných práv označených v záhlaví tohto nálezu.

III.

8. Ústavný súd 25. februára 2021 doručil okresnému súde ústavnú sťažnosť sťažovateľa spolu s výzvou na vyjadrenie k prijatej ústavnej sťažnosti. Predsedníčka okresného súdu v odpovedi doručenej ústavnému súde 1. marca 2021 uviedla, že žiadosti ústavného súdu nie je možné vyhovieť, pretože spis okresného súdu bol 19. augusta 2020 predložený na najvyšší súd pre účely rozhodnutia o dovolaní.

9. Podpredsedníčka krajského súdu k ústavnej sťažnosti sťažovateľa uviedla, že konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 12Co/46/2019 je potrebné považovať za pokračovanie odvolacieho konania krajského súdu vedeného pod sp. zn. 12Co/123/2017 na základe odvolania podaného žalovanou proti v poradí prvému rozsudku okresného súdu z 10. mája 2016. V tomto konaní bola vec krajskému súde predložená 7. apríla 2017. Krajský súd v poradí prvý rozsudok okresného súdu 31. júla 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po rozhodnutí okresného súdu zo 6. novembra 2018 bola sťažovateľova vec na základe odvolania podaného žalovanou predložená na rozhodnutie krajskému súde ako odvolaciemu súde 22. februára 2019. Sudca spravodajca senátu 12Co Mgr. Martin Štubniak listom z 9. októbra 2019 informoval sťažovateľa, že jeho vec bude rozhodnutá koncom roka 2019, resp. začiatkom roka 2020 vzhľadom na enormnú záťaž senátu. Krajský súd 23. januára 2020 nariadil pojednávanie na 13. február 2020, na ktorom rozhodol vo veci sťažovateľa. Dňa 30. marca 2020 bol spis expedovaný na okresný súd. Podľa vyjadrenia podpredsedníčky krajského súdu sa okresný súd dôsledne neriadil pokynmi

a závermi uvedenými v zrušujúcom uznesení krajského súdu. Samotná dĺžka konania tak bola ovplyvnená nevyhnutnosťou oboznámiť sa najmä so skutkovým a právnym stavom v danej veci, pristúpiť k nariadeniu pojednávania, vykonať a zopakovať dokazovanie a vo veci rozhodnúť. K dĺžke odvolacieho konania prispeli aj objektívne okolnosti súvisiace s tým, že vzhľadom na enormnú záťaž z rokov 2016 až 2018 súvisiacu s veľkým počtom napadnutých vecí senátu 12Co nebolo možné vybavovanie vecí v rámci kalendárneho roka ich nápadu.

10. K ústavnej sťažnosti sa vyjadril aj sudca Mgr. Martin Štubniak, ktorý uviedol, že na krajskom súde pôsobí od 1. januára 2019 a po jeho nástupe mu bolo pridelených 63 nerozhodnutých vecí plus tzv. bežný nápad. Vec sťažovateľa napadla na krajský súd 22. februára 2019. Listom z 9. októbra 2019 sťažovateľovi odpovedal, že v jeho veci bude rozhodované koncom roka 2019, resp. začiatkom roka 2020, nepoznajúc v tom čase podrobne obsah dotknutého spisu. Vo veci bolo rozhodnuté 13. februára 2020. Vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že ako člen senátu 12Co nerozhodoval vo veci od roku 2013, ako uvádza sťažovateľ, a odmieta, že by naťahoval napadnuté konanie, resp. úmyselne spôsobil priesťahy v konaní.

11. Sťažovateľ vo svojej replike uviedol, že:

- a) z vyjadrenia predsedu krajského súdu vyplýva, že nepovažuje vec, o ktorej všeobecné súdy rozhodovali, za právne či skutkovo zložitú,
- b) podľa názoru krajského súdu bez toho, aby sťažovateľ bližšie konkretizoval a objektivizoval svoj uplatňovaný nárok, nemôže byť v konaní vo veci samej úspešný. Podľa sťažovateľa však táto skutočnosť nemôže mať dopad na to, či bude jeho vec prejednaná v primeranej lehote alebo nie,
- c) všeobecný súd musí konať aj vtedy, ak sú strany sporu (účastníci) nečinné. Prípadná nečinnosť alebo nevyužitie procesných práv, ktorými tá-ktorá strana sporu disponuje, nemôže odôvodniť nečinnosť všeobecného súdu,
- d) organizačné problémy súdov nie je možné preniesť na strany sporu tak, aby následne utrpeli ujmu spočívajúcu v porušení ich základných práv,
- e) rozhodnutím vo veci samej na základe sťažnosti predsedovi krajského súdu nedošlo k odstráneniu porušenia základného práva na prejednanie veci bez zbytočných priesťahov z hľadiska ústavnoprávneho rozmeru,
- f) dĺžka konania pred všeobecnými súdmi presahuje rámec toho, čo sa ešte považuje za primerané a ústavne konformné. To, že medzičasom bola vec právoplatne rozhodnutá, nemení nič na tom, že k porušeniu základného práva na prejednanie veci bez zbytočných priesťahov došlo.

IV.

12. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05).

13. Súdne konanie je potrebné viesť rýchlo, účelne a bez prietáhov. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (I. ÚS 96/2019).

14. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou (dohovorom) zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (m. m. I. ÚS 688/2014).

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

16. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, predmetom napadnutého konania bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu, ktoré tvorí bežnú a štandardnú agendu rozhodovania všeobecných súdov. Ústavný súd nezistil, že by išlo o konanie po právnej a faktickej stránke zložité, a túto skutočnosť neuvádzali ani predsedovia súdov, ktorých postup bol ústavnou sťažnosťou napadnutý.

17. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prietáhov v súdnom konaní ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa nijakým spôsobom nepodieľal na vzniknutých prietahoch. Sťažovateľ urgoval nečinnosť krajského súdu u predsedu krajského súdu 28. januára 2020.

18. Ústavný súd napokon hodnotil postup okresného súdu a krajského súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, pričom vychádzal z ústavnej sťažnosti a jej príloh.

19. Ústavný súd v činnosti okresného súdu zistil opakované obdobia dlhodobej nečinnosti, a to od 6. septembra 2013 do 23. mája 2014 (od podania vyjadrenia sťažovateľa k replike žalovanej do uskutočnenia pojednávania) v celkovej dĺžke 8 mesiacov a 17 dní, obdobie od 23. mája 2014 do 10. mája 2016 (od odročenia pojednávania do uskutočnenia hlavného pojednávania) v celkovej dĺžke 23 mesiacov a 17 dní a obdobie od 17. augusta 2016 do 7. apríla 2017 (od podania vyjadrenia sťažovateľa k odvolaniu žalovanej do predloženia veci krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní) v celkovej dĺžke 7 mesiacov a 21 dní.

20. Ústavný súd tiež konštatuje, že prvý rozsudok okresného súdu bol krajským súdom zrušený z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, ktorého dôsledkom bolo opätovné predlžovanie konania. Takáto činnosť súdu je činnosťou nesústredenou a neefektívnou, ktorú je potrebné hodnotiť ako zbytočné prietahy, ktoré negatívne prispeli k celkovej dĺžke konania.

21. Čo sa týka postupu krajského súdu, z predloženej chronológie úkonov krajského súdu v uvedenej veci vyplýva, že konanie vedené pod sp. zn. 12Co/46/2019 je opakované konanie pred odvolacím súdom. Toto odvolacie konanie je potrebné považovať za rozhodovanie o jednej a tej istej veci ako v konaní pod sp. zn. 12Co/123/2017, ktoré bolo vedené na základe odvolania podaného žalovanou proti v poradí prvému rozsudku okresného súdu z 10. mája 2016 (III. ÚS 306/2010, IV. ÚS 347/2010, I. ÚS 530/2016). Ústavný súd zistil, že na obdobie konania krajského súdu dopadá časový úsek od 7. apríla 2017 do rozhodnutia krajského súdu o odvolaní 31. júla 2018, ktoré trvalo viac ako 1 rok a tri mesiace. O tom istom predmete konania konal krajský súd aj v období od predloženia veci krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní proti druhému rozsudku okresného súdu (22. február 2019) do rozhodnutia krajského súdu o odvolaní (13. február 2020), ktoré trvalo takmer 1 rok. Formálne síce ide o v poradí druhé odvolacie konanie, ale v zmysle už uvedenej judikatúry ústavného súdu je to odvolací proces aktivovaný opätovne o tom istom predmete konania s relevanciou pre posúdenie včasnosti vybavenia veci. Samotný fakt, že odvolací súd sa z hľadiska rozhodovania vrátil k už skôr posudzovanej veci, opodstatňuje vyššie nároky na jej včasné vybavenie. Okolnosti veci nenasvedčujú, že by odvolací súd pritom musel vykonávať nejaké zložité úkony. Jeho závery boli založené v podstate na nepreukázaní nároku. V okolnostiach prípadu sťažovateľa je celková doba vybavovania veci zo strany odvolacieho súdu (o tom istom predmete konania) dosahujúca takmer 28 mesiacov už neprimeraná. Aj krajské súdy musia zohľadňovať ústavnoprávny rozmer vybavenia veci z jej časového hľadiska, čo v danej veci predstavuje konanie od roku 2013.

22. Obrane podpredsedníčky krajského súdu spočívajúcej v argumentácii o vysokom nápade vecí senátu 12Co od roku 2016 ústavný súd rozumie, no nemohol ju akceptovať. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (m. m. I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

23. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V.

24. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v celkovej sume 7 000 eur, čo zodpovedá sume 1 000 eur za rok trvania konania pred všeobecnými súdmi. Dôvodom, pre ktorý žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, je dlhotrvajúca právna neistota týkajúca sa požadovaného nároku v konaní pred všeobecnými súdmi. Zároveň uvádza, že priznaním primeraného finančného zadosťučinenia by sa zavrátila ochrana jeho základného práva, ktoré bolo porušené. Sťažovateľ výšku primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil tým, že táto suma podľa jeho názoru zodpovedá aktuálnej rozhodovacej praxi ústavného súdu, ako aj ESJP.

25. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

26. Ústavný súd vzhľadom na svoje zistenia o priebehu napadnutého konania dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno považovať za dostatočné zadosťučinenie pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie.

27. Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pocítovej z dôvodu porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou. Pri rozhodovaní o výške finančného zadosťučinenia prihliadal ústavný súd hlavne na to, že ide o kompenzačné konanie, ktoré trvalo viac ako sedem rokov, pričom tieto konania sa posudzujú prísnejšie, a preto je takáto dĺžka konania neakceptovateľná. S prihliadnutím tiež na ostatné okolnosti prípadu (správanie sťažovateľa, obdobia opakovanej bezdôvodnej dlhodobej nečinnosti, ktoré spoločne predstavujú viac ako 5 rokov z celkovej dĺžky konania, a význam veci pre sťažovateľa) ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia pre sťažovateľa vo výške 2 500 eur, z ktorej je mu vzhľadom na podiel na prietahoch Okresný súd Zvolen povinný zaplatiť 2 000 eur a Krajský súd v Banskej Bystrici 500 eur.

28. Ústavný súd nevyhovel tej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu.

VI.

29. Pri výpočte trov právneho konania ústavný súd vychádzal z ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 13a ods. 2, § 13a ods. 5, § 15 písm. a), b), § 16 ods. 3 a § 17 ods. 1 vyhlášky]. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 zodpovedá sume 177 eur (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 zodpovedá sume 88,50 eur (§ 13a ods. 5 v nadväznosti na § 13a ods. 2 vyhlášky) a sadzba za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý priznaný úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 zodpovedá sume 10,62 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2021 zodpovedá sume 181,17 eur (§ 13a ods. 2 a 5) a sadzba za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý priznaný úkon právnej služby vykonaný v roku 2021 je v sume 10,87 eur.

30. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 1 059,79 eur, a to za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2020 (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu), jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 v sume 88,50 eur (nahliadnutie do súdneho spisu na najvyššom súde). Ústavný súd uznal tento úkon z dôvodu, že advokát bol ustanovený, sťažovateľ vo výkone trestu nedisponoval potrebnými podkladmi a advokát bol vyzvaný na doplnenie ústavnej sťažnosti. Ústavný súd priznal aj režijný paušál v sume trikrát po 10,62 eur a náhradu za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2021 v sume 177 eur (replika), režijný paušál v sume 10,87 eur, náhradu za stratu času v sume 247,80 eur (cesta Zvolen – Sučany a späť, Zvolen – Bratislava a späť), náhradu cestovného v sume 145,26 eur a náhradu hotových výdavkov v sume 4,50 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2021

Robert Šorl
predseda senátu